

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8724200755
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8724200755.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a JUDr. Romana Lajoša v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. F., zastúpený JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou so sídlom Štefánikovo námestie 13, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 42 319 617, proti žalovaným v 1/ rade G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/X, XXX XX I., v 2/ rade A. J., G. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/XXX, XXX XX D. a v 3/ rade L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. F., všetci zastúpení Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom so sídlom Široká 1838/31, 058 01 Poprad, IČO: 37 877 291, o neplatnosť právneho úkonu s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 20C/11/2024-144 zo dňa 18.10.2024 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalovaným v 1/, 2/ a 3/ rade voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal určenia že darovacia zmluva zo dňa 1.12.2022, na základe ktorej došlo k povoleniu vkladu vlastníckeho práva pod V-6147/2022 k nehnuteľnostiam vedeným v evidencii katastra nehnuteľností Okresného úradu Poprad, katastrálny odbor, okres: I., obec: Nová Lesná, katastrálne územie: E. M. zapísané na liste vlastníctva č. XX, ako: pozemok parcela C-KN parc. č. 147, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 111 m², pozemok parcela C-KN parc. č. 148, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 600 m², a stavba - rodinný dom so súp. č. XXX, stojaci na parcele C-KN parc. č. 147, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 111 m², v prospech žalovanej v 2/ rade a žalovaného v 3/ rade, je neplatná.

2. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom identifikovanom v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaní v 1/, 2/ a 3/ rade majú voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.“

3. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil podľa článku 6 ods. 1, článku 8 CSP, § 137, § 185 ods. 1, § 215 ods. 1 CSP, § 37 ods. 1, § 39, § 40a, § 123, § 132 ods. 1, § 143 a § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie vec skutkovo odôvodnil tak, že z výsluchu žalobcu súd zistil, že neplatnosti darovacej zmluvy sa domáha, nakoľko nikdy nedal súhlas na darovanie nehnuteľností. V čase darovanie vlastníkom nehnuteľností nebol, nehnuteľnosti nadobudla jeho spoločnosť BO - JA s.r.o. od realitnej kancelárie predtým a následne ich predala žalobkyni. V čase predaja nehnuteľností žalovanej v 1/ rade bol žalobca jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti BO - JA s.r.o., zmluvu pripravoval sám s účtovníčkou. Úmyslom žalovanej v 1/ rade bolo nehnuteľnosť opraviť a prenajímať, pričom žalobca nesúhlasil s tým, aby spoločnosť BO - JA s.r.o. mala len výdavky na opravu nehnuteľnosti a žiaden príjem, preto ho predal žalovanej v 1/ rade za cenu, ako ju nadobudol. Nehnuteľnosti spoločnosť BO - JA s.r.o. predala síce žalovanej v 1/ rade, avšak žalobca má za to, že žalovaná v 1/ rade ich získala do BSM, nakoľko bol získaný počas manželstva a prostriedkov, ktoré manželia nadobudli počas manželstva. Časť prostriedkov získala žalovaná v 1/ rade z osobného úveru, a časť prostriedkov z úveru, ktorý bol poskytnutý matke žalovanej v 1/ rade. Tieto prostriedky žalovaná v 1/ rade poskytla žalobcovi a žalobca ich poskytol spoločnosti BO -JA s.r.o. ako pôžičku spoločníka a spoločnosť nehnuteľnosti odkúpila. Spoločnosť BO - JA s.r.o. nehnuteľnosti ďalej predala žalovanej v 1/ rade, ktorá ich ale už fyzicky neuhradila, nakoľko prostriedky poskytla na kúpu už žalobcovi, ktorý ich poskytol ako pôžičku spoločnosti, a pôžičku si žalobca následne zaúčtoval ako vrátenú. Žalobca si vzal tiež spotrebný úver, z ktorého časť bola použitá na rekonštrukciu nehnuteľnosti a časť na vyplatenie zostatku iného úveru. Na otázku právnej zástupkyne uviedol, že mal vedomosť o tom, že ide o spoločný majetok aj keď bol nadobudnutý kúpnu zmluvou len žalovanou v 1/ rade uviedol, že dom kupovali spolu, v podstate to bola len nejaká forma ako kryť jeho podnikanie, ale začali ho spolu rekonštruovať. Následne si žalobca vzal úver a ak by vedel, že to nie je spoločný majetok, úver vo výške 70.000,- eur by si nevzal a nezaložil by ďalšie spoločné nehnuteľnosti v Spišskej Novej Vsi. Podľa žalobcu žalovaná v 1/ rade mala vedomosť o tom, že sa jedná o spoločný majetok, nakoľko investovali spoločné prostriedky a až do rozvodu sa žalobca podieľal na rekonštrukcii, pretože žalovaná v 1/ rade je dlhodobo v zahraničí a o všetko sa staral žalobca. O darovacej zmluve sa žalobca dozvedel náhodou keď raz prišiel k žalovanému v 3/ rade do izby a na poličke mal položený list a na otázku žalobcu žalovaný v 3/ rade uviedol, že žalovaná v 1/ rade žalovaných v 2/ a 3/ rade presvedčila, že dom prevedie, aby si k nemu nemohol žalobca uplatňovať nároky v rámci BSM. V rokoch 2018 a 2019 žalobca a žalovaná v 1/ rade pravdepodobne ešte hospodárili spoločne, mali spoločný účet na meno žalobcu, i keď v danom období už zrejme mzda žalovanej v 1/ rade na tento účet poukazovaná nebola. Z výsluchu žalovanej v 1/ rade súd zistil, že v roku 2016 jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 25.000,- eur, ktorý splácala zo svojich výlučných prostriedkov. So žalobcom spoločne kúpili dom v D. E. F. a mala záujem kúpiť ďalšiu nehnuteľnosť, na ktorú nemala dostatok prostriedkov, preto poprosila matku A. B. ktorá si v roku 2018 tiež vzala spotrebiteľský úver, čím mala žalovaná v 1/ rade dostatok prostriedkov na kúpu domu v E. M.. Požiadala žalobcu, aby bol dom kúpený na spoločnosť BO - JA s.r.o., poslala žalobcovi prostriedky vo výške 75.000,- eur a spoločnosť BO - JA s.r.o. nehnuteľnosť kúpila. Následne v roku 2019 spoločnosť nehnuteľnosť previedla na žalovanú v 1/ rade, nakoľko vyžadovala rekonštrukciu a žalobca nechcel v spoločnosti účtovať výdavky na nákup materiálu. Nehnuteľnosť bola kúpená z prostriedkov žalovanej v 1/ rade a jej matky, preto bola prevedená len na žalovanú v 1/ rade. V roku 2022 sa rozhodla dom darovať deťom, žalovaným v 2/ a 3/ rade. Žalovaná v 1/ rade podniká v zahraničí od roku 2008, spoločne so žalobcom nikdy nehospodárili. Keď chcela kúpiť dom v Novej Lesnej, žalobca vedel o dvoch úveroch poskytnutých pre tento účel žalovanej v 1/ rade a jej matke a sám si kúpil motocykel, čo pred žalovanou v 1/ rade zatajil. Poprosila teda žalovanú v 2/ rade, aby si aj ona vzala úver na rekonštrukciu a žalobca si kúpil auto za 30.000,- eur. Dlhy žalobcu boli dôvodom, prečo žalovaná v 1/ rade odišla podnikáť do zahraničia. Za svoje výlučné prostriedky žalovaná v 1/ rade považuje prostriedky z prenájmu bytu v jej výlučnom vlastníctve v Poprade, ďalej prostriedky po otcovi a starom otcovi, ako aj výživné hradené dcéru, žalovanú v 2/ rade, ktorá nie je biologickou dcérou žalobcu. Za svoje výlučné prostriedky považuje tiež finančnú pomoc svojej matky a tiež prídavky na dieťa poskytované v Rakúsku rodičom detí pracujúcich v Rakúsku a daňové bonusy. Prostriedky mala na svojom osobnom účte v I. L. N. a následne v ČSOB, a.s. Úver, ktorý čerpala v roku 2016 bol jej osobným úverom, banka pri poskytnutí posudzovala výlučne jej príjem a sama ho aj splácala z prenájmu bytu. Spoločný účet mala so žalobcom len v jeden rok, kedy čerpali spoločne úver na rekonštrukciu domu v E. M., avšak platobnú kartu k účtu jej zobral žalobca z kabelky. O tento úver žiadali spolu, nakoľko za žalobcu hradila množstvo jeho dlhov, čo žalobca priznal v rozvodovom konaní, preto to bola vlastne služba žalovanej v 1/ rade. Pri prevode nehnuteľnosti zo spoločnosti BO - JA s.r.o. sa žalobca nedomáhal nadobudnutia vlastníckeho práva. Počas manželstva si kúpil 4 motocykle a 3 osobné motorové vozidlá. Kúpu domu bral tak, že žalovaná v 1/ rade chce podnikáť, tak nech sa stará. Z výsluchu žalovanej v 2/ rade súd zistil, že žalovaná v 1/ rade dlhodobo podniká

a žalovanú v 2/ rade požiadala, aby si sama vzala úver na dokončenie rekonštrukcie domu v E. M.. Sama si teda v roku 2020 vzala úver v D. D., N. vo výške 26.000,- eur, ktorý spláca žalovaná v 1/ rade. Prostriedky z úveru použili na dokončenie rodinného domu v Novej Lesnej. Dom užívala žalovaná v 2/ rade od doby, odkedy bol čiastočne obývatelný, trávila v ňom víkendy. So žalobcom žalovaná v 2/ rade nekomunikovala. Žalobcu nikdy nepočula, že by sa vyjadroval k vlastníctvu domu, naopak žalovaná v 1/ rade sa vyjadrovala, že dom je pre žalovanú v 2/ rade a žalovaného v 3/ rade. Žalobca sa fyzicky podieľal na rekonštrukcii. Podľa žalovanej je zmluva platná a k jej uzavretiu nebola donútená. Z výsluchu žalovaného v 3/ rade súd zistil, že o spôsob nadobudnutia domu v E. M. sa nezaujímal, v domácnosti sa žiaden z rodičov nevyjadroval, že niečo patrí len jednému. Či mal žalobca vedomosť o zámere prevodu domu na žalovaných v 2/ a 3/ rade sa žalobca dozvedel v izbe žalovaného v 3/ rade, či to vedel skôr žalovaný uviesť nevedel. O pôvode prostriedkov ani spôsobe nadobudnutia domu žalovaný nevedel. Na rekonštrukčných prácach sa podieľali všetci, žalobca od okamihu rozvodu s aktivitami na dome prestal. Dom je v súčasnosti prenajatý, príjem z prenájmu je poukazovaný žalovanej v 1/ rade. Z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1Pc/23/2022-49 zo dňa 8.3.2023 súd zistil, že manželstvo žalobcu a žalovanej v 1/ rade uzavreté dňa 26.9.2009 bolo týmto rozsudkom bolo rozvedené. Navrhovateľom v konaní bol žalobca. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 5.4.2023. Z výpisu z LV č. XX pre k. ú. E. M. zo dňa 20.2.2024 súd zistil, že na uvedenom LV je zapísaný rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele parc. č. 147, a parcely parc. č. 147 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 111 m² a parc. č. 148 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 600 m². Podielovými spoluvlastníkmi zapísaných nehnuteľností sú žalovaní v 2/ a 3/ rade, každý s podielom 1 k celku. Titulom nadobudnutia je darovacia zmluva V-6147/2022 zo dňa 1.12.2022. Z kúpnej zmluvy zo dňa 1.7.2019 súd zistil, že uvedenou zmluvou spoločnosť BO - JA, s.r.o. ako predávajúci predal žalovanej v 1/ rade ako kupujúcej rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele parc. č. 147, a parcely parc. č. 147 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 111 m² a parc. č. 148 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 600 m², to všetko zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Poprad, katastrálnym odborom, na LV č. XX pre obec a k.ú. E. M., za kúpnu cenu 77.000,- eur. Za predávajúceho zmluvu podpísal žalobca, svoj podpis uznal za vlastný dňa 17.7.2019. Podľa čl. II zmluvy „Predmetom tejto zmluvy je odplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, z výlučného vlastníctva predávajúceho do výlučného vlastníctva kupujúceho“. Podľa čl. VI zmluvy „Kupujúci nadobudne výlučné vlastníctvo k nehnuteľnostiam uvedeným v čl. I. tejto zmluvy dňom právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu Okresným úradom I., katastrálny odbor.“ Z výpisu z LV č. XX pre k. ú. E. M. zo dňa 30.7.2019 súd zistil, že na uvedenom LV je zapísaný rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele parc. č. 147, a parcely parc. č. 147 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 111 m² a parc. č. 148 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 600 m². Výlučným vlastníkom zapísaných nehnuteľností v uvedenom období bola žalovaná v 1/ rade a titulom nadobudnutia vlastníckeho práva bola kúpna zmluva V-2856/2019 zo dňa 22.7.2019. Z výpisu z LV č. XXXX pre k. ú. D. E. F. súd zistil, že žalobca a žalovaná v 1/ rade sú bezpodielovými spoluvlastníkmi rodinného domu súp. č. XXX, postaveného na parcele parc. č. 2326/1, ako aj parcely parc. č. 2324, 2325, 2326/1, 2326/2, 2327, 2328. Z výpisu z účtu žalovanej v 1/ rade súd zistil, že dňa 17.12.2018 odoslala na účet žalobcu sumu 75.000,- eur. Zo zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere reg. č. 009036621R zo dňa 3.11.2016 súd zistil, že žalovanej v 1/ rade bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 25.000,- eur so splatnosťou v 72 mesačných splátkach bez uvedenia účelu. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 0113346 3 07 zo dňa 19.3.2018 súd zistil, že Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. poskytla matke žalovanej v 1/ rade A. B. úver vo výške 48.300,- eur so splatnosťou medziúveru v 24 mesačných splátkach a úveru v 107 mesačných splátkach. Zo znaleckého posudku č. 161/2018 vypracovaného Ing. Irenou Gallovou súd zistil, že nehnuteľnosti zapísané LV č. XXXX pre k. ú. D. E. F., t.j. rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele parc. č. 2326/1, ako aj parcely parc. č. 2324, 2325, 2326/1, 2326/2, 2327, 2328, ktorých bezpodielovými spoluvlastníkmi sú žalobca a žalovaná v 1/ rade znalkyňa ohodnotila na sumu 322.000,- eur. Z komunikácie z elektronickej pošty žalobcu a žalovanej v 1/ rade súd zistil, že dňa 15.8.2022 žalovaná v 1/ rade žalobcovi oznámila zámer previesť nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX v E. M. na deti (žalovaných v 2/ a 3/ rade), čo žalobca odmietol. Z výpisu z úveru č. 5160592247 súd zistil, že žalobca dňa 3.9.2019 čerpal úverové prostriedky v celkovej výške 77.600,- eur. Z darovacej zmluvy zo dňa 10.10.2022 súd zistil, že uvedenou zmluvou žalovaná v 1/ rade ako darkyňa žalovaným v 2/ a 3/ rade ako obdarovaným darovala rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele parc. č. 147, a parcely parc. č. 147 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 111 m² a parc. č. 148 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 600 m², to všetko zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Poprad, katastrálnym odborom, na LV č. XX pre obec a k.ú. E. M.. Zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 17.4.2020 súd zistil, že Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanej v 2/ rade poskytla úver na bývanie vo výške 27.300,- eur so splatnosťou v 360 mesačných splátkach. Ako účel úveru je uvedené:

iný účel v súvislosti s nehnuteľnosťou. Z krátkych textových správ súd zistil, že žalovaný v 3/ rade mal žalobcovi uviesť, že dom žalovaná v 1/ rade previedla z toho dôvodu, aby ho nezískal žalobca. Z účtovných dokladov spoločnosti BO - JA, s.r.o. súd zistil, že uvedená spoločnosť účtovným dokladom č. ID01/07/19 dňa 1.7.2019 zaúčtovala sumu 77.000,- eur ako príjem z predaja nehnuteľností a súčasne vyporiadala v uvedenej výške pôžičku. Dňa 17.12.2018 spoločnosť zaúčtovala pôžičku od spoločníka vo výške 55.000,- eur a 30.000,- eur (záznam - pôžička od spoločníka). V mesiacoch január až december uvedeného roku spoločnosť prijala pôžičku od spoločníka vo výške 10,- eur mesačne. Dňa 1.7.2019 spoločnosť vyporiadala pôžičku vo výške 77.000,- eur (záznam - vyporiadanie pohľadávky z predaja nehnuteľnosti z neuhradenej pôžičky). Z prehľadu obrátov súd zistil, že dňa 1.7.2019 spoločnosť účtovne prijala sumu 77.000,- eur z titulu kúpnej zmluvy za predaj nehnuteľnosti, rodinného domu Nová Lesná, a súčasne v uvedený deň zaúčtovala vrátenie pôžičky spoločníkovi vo výške 77.000,- eur. Z účtovného denníka vyplýva, že spoločnosť prijala sumu 77.000,- eur od žalovanej v 1/ rade.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že ustanovenie § 40a Občianskeho zákonníka upravuje tzv. relatívnu neplatnosť právneho úkonu. Relatívna neplatnosť právneho úkonu je založená na vyvrátenej domnienke platnosti tohto právneho úkonu. Relatívne neplatný právny úkon vyvoláva všetky účinky ako platný právny úkon, avšak tieto účinky pôsobia len do okamihu dovolania sa právnej skutočnosti, opodstatňujúcej záver o relatívnej neplatnosti. Právny úkon je teda podmienenečne platný. Jeho definitívna platnosť nastáva, ak niet iných dôvodov neplatnosti, po uplynutí troch rokov odo dňa urobienia právneho úkonu, počas ktorých sa žiadna oprávnená osoba nedovolá relatívnej neplatnosti, dodatočným schválením relatívne neplatného právneho úkonu a dodatočným odpadnutím dôvodu relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Relatívnej neplatnosti sa treba dovoliť. Ide o jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorý sa musí adresovať druhému účastníkovi právneho úkonu. V prípade, keď ten, kto sa dovoláva relatívnej neplatnosti právneho úkonu, nie je účastníkom tohto právneho úkonu, jednostranný prejav vôle treba adresovať všetkým účastníkom relatívne neplatného právneho úkonu. Dôjdením dovolania sa končí relatívna neplatnosť právneho úkonu a nastáva neplatnosť, ktorú účinkami možno prirovnať k absolútnej neplatnosti. Písomná forma dovolania sa relatívnej neplatnosti nie je síce predpísaná, čo znamená, že relatívnej neplatnosti sa možno dovolávať aj ústne, avšak z hľadiska právnej istoty možno odporúčať, aby sa tento jednostranný právny úkon urobil písomne. V písomnej forme ho však treba urobiť vždy, ak je zákonom ustanovená alebo dohodou účastníkov dojednaná písomná forma právneho úkonu. Oprávnený sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu môže dovoliť mimo súdneho konania, ale aj v súdnom konaní na základe žaloby, prípadne na základe námietky tvoriacej súčasť obrany proti uplatnenému právu. Z osôb dotknutých relatívne neplatným právnym úkonom je z práva dovoliť sa neplatnosti vylúčený ten, kto ju sám spôsobil. Ak účastník alebo účastníci neuznávajú opodstatnenosť jednostranného právneho úkonu, ktorým sa dotknutá osoba dovolala relatívnej neplatnosti, pripadá do úvahy žaloba. Žaloba na určenie neplatnosti úkonu však vyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu. Určovacia žaloba sa uplatní najmä v prípade, keď určovací výrok je potrebný z hľadiska občianskoprávnej prevencie (predchádzania ďalším sporom), alebo v prípade, keď výrok o neplatnosti je potrebný v konaní pred iným orgánom právnej ochrany alebo pred orgánom, ktorému bola zverená časť právomoci inak patriacej súdom (napr. v konaní pred správou katastra nehnuteľností). Žalobca v konaní argumentoval existujúcim rozhodnutím, uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.10.2022, sp. zn. 9Co/79/2022, ktorý konštatoval, že: „keďže žalobca sa v konaní domáhal neplatnosti darovacej zmluvy uzavretej počas trvania manželstva žalovanou 2/ so žalovaným 1/, t. j. určenia právnej skutočnosti, jedná sa o žalobu podľa § 137 písm. d) CSP, ktorú zákon (OZ) predpokladá pri relatívnej neplatnosti právneho úkonu, pri ktorej sa preukázanie naliehavého právneho záujmu zo strany žalobcu nevyžaduje. Súd prvej inštancie v dôsledku nesprávnej aplikácie ust. § 137 písm. c) CSP sa meritom veci nezaoberal pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu zo strany žalobcu, ktorým nesprávnym postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok vzhľadom na dvojinstančnosť občianskeho súdneho konania nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, a preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie." Pri žalobe o určenie právnej skutočnosti žalobou podľa § 137 písm. d) CSP, ktorú zákon predpokladá pri relatívnej neplatnosti právneho úkonu, sa preukázanie naliehavého právneho záujmu zo strany žalobcu nevyžaduje. Právnu skutočnosťou je pritom skutočnosť, s ktorou právna norma spája vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Najčastejšími právnymi skutočnosťami závislými od vôle sú zmluva, odstúpenie od zmluvy, skončenie pracovného pomeru výpoveďou a pod. Zákonodarca uviedol, že jeho záujmom bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti, resp. platnosti právnych úkonov a

iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a mŕňajú sa účelu žaloby určovacej. Takáto žaloba je prípustná len v prípade, ak jej existenciu predpokladá osobitný predpis. Tým je ust. § 40a a nadväzujúce ust. § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V ustanovení § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku je zakotvená právna domnienka, podľa ktorej platí, že skutkové tvrdenia strany sa považujú za nesporné, ak ich protistrana výslovne nepoprela, t. j. ak sa k tvrdenej skutočnosti nevyjadřila, resp. ak ju síce poprela, avšak neúčinne. Z uvedeného je zrejmé, že skôr ako súd pristúpi k vykonaniu dôkazov musí identifikovať, ktoré skutkové tvrdenia strán sú nesporné a ktoré sporné. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, súd na základe vykonaných (stranami označených) dôkazov vyhodnotí ich pravdivosť, ak ale ide o skutkové tvrdenia strán nesporné, súd si ich osvojí ako zistený skutkový stav a považuje danú skutočnosť za preukázanú tak, ako bola tvrdená. Ide tu o prejav samej podstaty sporového konania, že sporným je to, čo protistrana (a nie súd) takým urobí, lebo súd v sporovom konaní nevystupuje ako „vyšetrovateľ“, ktorého úlohou by bolo aktívne vyhľadávať objektívnu realitu, ale ako „rozhodca“ majúci za úlohu zistiť skutkový stav zo stranami dodaných podkladov (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/22/2019). Dôkazné bremeno ohľadom určitej skutočnosti leží na tej strane sporu, ktorá z existencie tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, teda ide o tú stranu v spore, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. Súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obo/52/2010, podľa ktorého dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. V konaní nebolo sporné, že dňa 1.12.2022 bola medzi žalovanými v 1/ až 3/ rade uzavretá darovacia zmluva, na základe ktorej došlo k povoleniu vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XX v k.ú. E. M. v prospech žalovaných v 2/ a 3/ rade. Rovnako nebolo sporné, že v čase uzavretia darovacej zmluvy bola žalovaná v 1/ rade zapísaná ako výlučný vlastník predmetných nehnuteľností, ktoré nadobudla od spoločnosti BO - JA, s.r.o. kúpnu zmluvou zo dňa 1.7.2019. Od tejto kúpnej zmluvy si žalobca odvodzuje svoj spoluvlastnícky podiel k predmetným nehnuteľnostiam, nakoľko kúpna zmluva bola uzavretá počas manželstva so žalovanou v 1/ rade z prostriedkov patriacich do BSM. Napriek tomu, že žalobca namieta neplatnosť darovacej zmluvy zo dňa 1.12.2022, svoju argumentáciu smeruje predovšetkým ku konštatovaniu neplatnosti nadobudnutia výlučného vlastníctva k nehnuteľnostiam žalovanou v 1/ rade (kúpnu zmluvou zo dňa 1.7.2019) a až následnému neplatnému prevodu nehnuteľností na žalovaných v 2/ a 3/ rade. Ak ten, kto nadobudol vlastnícke právo na základe právneho úkonu postihnutého vadou zakladajúcou jeho relatívnu neplatnosť, do dovolania sa relatívnej neplatnosti získanú vec ďalej previedol, disponoval ako vlastník so svojou vecou oprávnené (až do dovolania sa relatívnej neplatnosti má právny úkon účinky, teda aj účinky prevodu vlastníctva). Na nadobúdateľa teda prešlo vlastníctvo k veci a na rozdiel od absolútnej neplatnosti by sa od neho nemohlo požadovať vrátenie veci. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 221/2010, R 31/2013) Ako vyplýva z konštatovanej judikatúry, podstata relatívnej neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 40a prvá veta Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že právny úkon, u ktorého je daný dôvod relatívnej neplatnosti, vznikol, od začiatku existuje, považuje sa za platný, a teda aj vyvolá právne účinky, pokiaľ sa ten, na koho ochranu je relatívna neplatnosť ustanovená, neplatnosti právneho úkonu nedovolal. V právnej teórii bol vyslovený názor, podľa ktorého relatívnu neplatnosť možno chápať ako platnosť pod rozvázovacou podmienkou. Takéto chápanie relatívnej neplatnosti má vplyv na právne postavenie osoby, ktorá vec nadobudla od účastníka relatívne neplatného právneho úkonu. Ak ten, kto nadobudol vlastnícke právo na základe právneho úkonu postihnutého vadou zakladajúcou jeho relatívnu neplatnosť, do dovolania sa relatívnej neplatnosti získanú vec ďalej previedol, disponoval ako vlastník so svojou vecou oprávnené (až do dovolania sa relatívnej neplatnosti právny úkon má účinky, teda aj účinky prevodu vlastníctva). Na nadobúdateľa teda prešlo vlastníctvo k veci a na rozdiel od absolútnej neplatnosti by sa od neho nemohlo požadovať vrátenie veci. Reštitúcia medzi pôvodnými účastníkmi zmluvy by v takom prípade mohla mať charakter len peňažnej náhrady (FEKETE, I. Občiansky zákonník I. Veľký komentár. Bratislava: Eurokódex, 2011, s. 305). Dovolací súd považuje túto interpretáciu za správnu, pretože chráni dobromyseľnosť tretej osoby a zodpovedá požiadavke spravodlivého usporiadania vzťahov; ak totiž takáto osoba (ktorá nebola účastníkom relatívne neplatného právneho úkonu) pri nadobúdaní vlastníctva koná v dôvere v správnosť údajov zákonom zriadeného verejného registra (katastra nehnuteľností) o tom, že prevodca je vlastníkom prevádzaných nehnuteľností, nesmie byť v tejto dôvere sklamaná. Správnosť výkladu podľa predchádzajúceho odseku možno podporiť aj argumentom, podľa ktorého, ak by relatívna neplatnosť

právneho úkonu mala mať za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ktorým účastník relatívne neplatného právneho úkonu do dovolania sa relatívnej neplatnosti oprávnenou osobou previedol svoje vlastnícke právo (nadobudnuté na základe právneho úkonu postihnutého vadou zakladajúcou relatívnu neplatnosť) na tretiu osobu (odlišnú od účastníkov relatívne neplatného právneho úkonu), potom by ochrana právnej istoty tretích osôb, zaručená v § 40a prvá veta OZ slovami „právny úkon sa považuje za platný“ minula svoj účel. Prakticky by sa totiž nemohla uplatniť. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 221/2010, R 31/2013) Právny úkon, ktorý bol urobený len jedným z manželov bez súhlasu druhého, a ktorý nie je vybavovaním bežnej veci, sa považuje za platný, pokiaľ ten, kto je ním dotknutý, sa jeho neplatnosťou nedovolá. Nejde teda o absolútnu neplatnosť, ale o relatívnu neplatnosť právneho úkonu (§ 40a). Právo uplatniť neplatnosť takýchto právnych úkonov má predovšetkým manžel, ktorého súhlas bol opomenutý, a ďalej adresát právneho úkonu. Neplatnosť sa však nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. Tento súhlas možno dať v akejkoľvek forme. To znamená, že ho možno dať nielen ústne alebo písomne, ale aj mlčky - konkludentne (per facta concludentia), ak zo správania druhého manžela možno usúdiť, že súhlasil s tým, aby bola záležitosť takto vybavená (§ 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súhlas možno dať nielen vopred, ale aj dodatočne. Ako potvrdili žalobca aj žalovaná v 1/ rade, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX boli spoločnosťou BO - JA, s.r.o., zastúpenou žalobcom, kúpené z prostriedkov získaných žalovanou v 1/ rade zo spotrebného úveru žalovanej v 1/ rade a úveru poskytnutého jej matke A. B.. Nehnuteľnosti boli následne spoločnosťou BO - JA, s.r.o., zastúpenou žalobcom, predané kúpnu zmluvou žalovanej v 1/ rade. S poukazom na vyššie citované skutočnosti a s prihliadnutím na ust. § 143 Občianskeho zákonníka je teda zrejme, že rodinný dom žalovaná v 1/ rade nadobudla od spoločnosti pod výlučnou kontrolou žalobcu kúpnu zmluvou, ktorú sám žalobca pripravil a výslovne v čl. II konštatoval, že „Predmetom tejto zmluvy je odplatný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, z výlučného vlastníctva predávajúceho do výlučného vlastníctva kupujúceho“ a v čl. VI zmluvy zase uvádza, že „Kupujúci nadobudne výlučné vlastníctvo k nehnuteľnostiam uvedeným v čl. I. tejto zmluvy dňom právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu Okresným úradom I., katastrálny odbor.“ Z uvedeného možno konštatovať, že žalobca súhlasil s nadobudnutím nehnuteľností žalovanou v 1/ rade do výlučného vlastníctva. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovanému nároku, teda svoj nárok nepreukázal. Pokiaľ by súd aj pripustil absenciu súhlasu žalobcu, formuláciou v kúpnej zmluve neplatnosť nadobudnutia výlučného vlastníctva žalovanou v 1/ rade zapríčinil žalobca, v dôsledku čoho sa ani sám dovolávať neplatnosti nemôže (§ 40a Občianskeho zákonníka). Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (napr. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 151/2016, event. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/274/2006). Ak teda žalovaná v 1/ rade platne nehnuteľnosti zapísané na LV č. XX nadobudla v dobrej viere (ktorá nebola v konaní spochybnená), tieto nehnuteľnosti netvorila masu BSM, v dôsledku čoho pri nakladaní s nimi nebol potrebný súhlas žalobcu a darovacia zmluva, ktorú žalovaná v 1/ rade uzavrela so žalovanými v 2/ a 3/ rade je platná, pričom nadobudnutie spoluvlastníckych podielov žalovaným v 2/ a 3/ rade v dobrej viere rovnako spochybnené nebolo. Na okraj súd dodáva, že určením neplatnosti darovacej zmluvy sa právne postavenie žalobcu nezmení, nakoľko k jeho zápisu ako spoluvlastníka v katastri nehnuteľností nedôjde. Žalobca nikdy intabulovaným vlastníkom či spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XX nebol. Navyše v zmysle konštatovanej judikatúry (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 221/2010, R 31/2013) od nadobúdateľov - žalovaných v 2/ a 3/ rade, ani nemožno požadovať vrátenie veci a žalobca tak má jedine možnosť preukazovať svoj nárok na finančný ekvivalent prípadných investícií. S ohľadom na vykonané dokazovanie a konštatované skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP, keď v konaní úspešným žalovaným priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

7. Voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie, a to voči obom jeho výrokom podala odvolanie žalobca, ktorý uviedol že odvolanie podáva z dôvodu, ktorý je normovaný ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) teda, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strany, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru odvolateľa žalobca sa podanou žalobou nedomáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy

zo dňa 01.07.2019 a ani svoju argumentáciu nesmeroval ku konštatovaniu neplatnosti nadobudnutia výlučného vlastníctva k nehnuteľnostiam žalovanou v 1/ rade. Je všeobecne známou skutočnosťou, že ak počas manželstva dôjde k nadobudnutiu vlastníctva k nehnuteľnosti alebo huteľnej veci z prostriedkov patriacich do BSM je jedno kto z manželov je ako vlastník na liste vlastníctva zapísaný, napriek tomu ide o spoločný majetok a nie je potrebné domáhať sa konštatovania neplatnosti v tomto prípade kúpnej zmluvy zo dňa 01.07.2019 ako to uvádza súd v odôvodnení rozsudku. Táto úvaha vyplýva aj z postupu súdu, ktorý v rámci dokazovania sám postupoval tak, že kládol otázky žalobcovi v rámci jeho účastníckeho výsluchu, ktoré smerovali k samotnej kúpnej zmluve zo dňa 01.07.2019, pričom opomínal výklad právnych noriem. Žalobca má za to, že už tento postup súdu prvého stupňa bol celkom zjavne nesprávny. Z predložených listinných dôkazov, a to sms komunikácie žalobcu a žalovaného v 3/ rade vyplýva taká skutočnosť, že nemožno hovoriť o dobromyseľnosti tretích osôb pri nadobúdaní vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam titulom darovacej zmluvy zo dňa 01.12.2022 čo je predpokladom poskytnutia ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, na ktoré odkazuje rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 6Cdo/221/2010 a R 31/2013, na ktorý súd v rámci svojho rozhodnutia poukazuje, teda je zrejmé, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je možné aplikovať na daný prípad. Žalobca nerozumie postupu súdu ani jeho právnomu posúdeniu veci, ktoré vôbec nevyplýva z vykonaného dokazovania ani z listín predložených v konaní. Taktiež odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku považuje žalobca za zmätočné, nejasné a nezrozumiteľné. Žalobca sa ohradzuje voči konštatovaniu súdu o tom, že sa nemôže domáhať neplatnosti právneho úkonu, pretože ju údajne sám spôsobil. Uvedená úvaha súdu ako aj spôsob náhľadu súdu na uzavretie kúpnej zmluvy zo dňa 01.07.2019 je v príkrom rozpore s právnymi normami upravujúcimi inštitút BSM. Zákonom je jednoznačne definované čo patrí do BSM, čo nepatrí do BSM a akým spôsobom je možné vylúčiť konkrétnu vec z masy BSM. Iný spôsob zákon nepripúšťa. Z uvedeného dôvodu teda konštatovanie súdu o spôsobení neplatnosti právneho úkonu, a to kúpnej zmluvy zo dňa 01.07.2019 žalobcom je absolútne scestné. Zároveň žalovaný v 3/ rade jednoznačne uviedol, že vedel, že predmetné nehnuteľnosti sú spoločným vlastníctvom žalobcu a žalovanej v 1/ rade. Uvedené nakoniec vyplýva aj z listinných dôkazov, a to žalobcom predloženej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným v 3/ rade. Žalobca má za to, že uniesol dôkazné bremeno s poukazom na ním predloženú judikatúru a preukázal aj svoj právny naliehavý záujem na určení neplatnosti právneho úkonu, a to darovacej zmluvy zo dňa 01.12.2022. Súd prvej inštancie v bode 49 odôvodnenia rozsudku skonštatoval, že žalobca údajne súhlasil s nadobudnutím nehnuteľnosti žalovanou v 1/ rade do jej výlučného vlastníctva, a tak neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovanému nároku teda svoj nárok nepreukázal. Takéto konštatovanie súdu nemožno akceptovať, je nezákonné a ide o nesprávne použitie a aplikáciu právnych noriem vzťahujúcich sa k inštitútu BSM a inštitútu relatívnej neplatnosti, ktorej sa žalobca v tomto konaní domáha. Žalobca len nemal námietky, aby v katastri nehnuteľností bola zapísaná ako vlastníčka vtedajšia manželka, a to žalovaná v 1/ rade, avšak nemienil tým tú skutočnosť, že nehnuteľnosť do ich BSM nepatrí. Zároveň aj ďalšia úvaha súdu prvej inštancie je v príkrom rozpore s platnými právnymi normami. Žalobca ešte raz uvádza, že sa nedomáha konštatovania neplatnosti kúpnej zmluvy ani nadobudnutia výlučného vlastníctva žalovaného v 1/ rade, pretože platí právna domnienka, že tento majetok patrí do BSM oboch manželov pokiaľ bol nadobudnutý počas trvania manželstva a z prostriedkov patriacich do BSM čo je v príkrom rozpore s bodom 50 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku teda uvádza, že sám žalobca spôsobil neplatnosť právneho úkonu a teda je vylúčený z toho, aby sa mohol relatívnej neplatnosti tohto právneho úkonu domáhať. Toto tvrdenie je ale nezrozumiteľné a nelogické. Ako teda žalobca spôsobil neplatnosť darovacej zmluvy zo dňa 01.12.2022? Tým, že nedal súhlas na prevod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré patria do BSM? Ešte raz dáva žalobca do pozornosti, že súd prvej inštancie hovorí o spôsobení neplatnosti kúpnej zmluvy žalobcom zo dňa 01.07.2019, ktorú však žalobca považuje za platnú a neexistuje dôvod absolútnej neplatnosti takejto zmluvy. Na prevod nehnuteľnosti patriacej do BSM je potrebný súhlas oboch manželov a ak bol jeden opomenutý, má zákonné právo domáhať sa jej neplatnosti. Žalobca má právny záujem na určení neplatnosti darovacej zmluvy zo dňa 01.12.2022, keďže v prípade jeho úspechu bude jeho právne postavenie pri prípadnom súdnom vyporiadaní BSM zlepšené, keďže sa bude vyporiadavať aj táto nehnuteľnosť. Tu je potrebné pripomenúť, že aj keby na kúpnu cenu boli použité minimálne spoločné prostriedky, nehnuteľnosti do BSM patria a kto a akým spôsobom sa o nich zaslúžil to sa už odrazí pri vyporiadaní BSM. Súd prvej inštancie sa tak v odôvodnení rozsudku nevyporiadal s inštitútom BSM a zákonným zúžením masy BSM. Súd týmto žalobcovi zasiahol do jeho práva na spravodlivý proces, keďže rozsudok súdu prvej inštancie v tom smere je nepreskúmateľný a arbitrárny. Napokon v súvislosti s nesprávnou aplikáciou, respektíve opomenutím aplikácie ustanovenia § 149 a nasledujúce Občianskeho zákonníka

má žalobca za to, že je naplnený aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písmeno h) CSP, nakoľko súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď neaplikoval ustanovenie § 149 a nasledujúce Občianskeho zákonníka na tento konkrétny prípad, a teda opomenul aplikovanie príslušného zákonného ustanovenia na zistený skutkový stav. Zároveň žalobca zdôraznil, že z jeho pohľadu je vo fungujúcom právnom štáte neprípustné, aby súd poskytol súdnu ochranu konaniu žalovanej v 1/ rade, ktoré bolo vykonané zjavne v rozpore so zákonom t.j. bez príslušného súhlasu druhého z manželov a je absolútne neprípustné, aby súd poskytol právnu ochranu takému účelovému konaniu, ktoré bolo vopred dohodnuté medzi žalovanými s cieľom poškodiť žalobcu a ešte aj priznať takýmto osobám nárok na náhradu trov konania.

8. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní v 1/ až 3/ rade. Títo uviedli, že v plnom rozsahu nesúhlasia s dôvodmi odvolania, ktoré uviedol vo svojom podaní žalobca a odvolanie považujú za nedôvodné. Žalovaní nesúhlasia s právnymi tvrdeniami uvedenými v tomto odvolaní a v plnom rozsahu poukazujú na argumentáciu uvedenú v ich písomných a ústnych vyjadreniach, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Žalovaní považujú odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne a vydané v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

9. K vyjadreniu žalovaných v 1/ až 3/ rade sa následne vyjadril žalobca podaním odvolacej repliky, v ktorej uviedol, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu tak ako ho podal dňa 19.11.2024. Naďalej považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné a nezákonné, čo má za následok naplnenie odvolacích dôvodov podľa Civilného sporového poriadku. Žalovaní sa vo svojom vyjadrení len stručne vyjadrili k okolnostiam sporu, pričom poukázali na prevod nehnuteľností kúpnu zmluvou zo dňa 01.07.2019, ktorej znenie mal vypracovať výlučne sám žalobca, pričom mal sám v zmluve uviesť, že nehnuteľnosť nadobudne žalovaná v 1/ rade do svojho výlučného vlastníctva. Vo vzťahu k týmto tvrdeniam žalobca opätovne zdôrazňuje, že predsa sa v tomto konaní nedomáhal neplatnosti právneho úkonu, a to kúpnej zmluvy zo dňa 01.07.2019, ale žalobca sa po celú dobu konania domáhal neplatnosti darovacej zmluvy zo dňa 01.12.2022. Podľa názoru žalobcu sa žalovaní obmedzili na veľmi stručné vyjadrenie k odvolaniu aj napriek tomu, že odvolanie bolo pomerne rozsiahle a podrobne popisovalo všetky argumenty žalobcu vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Žalovaní nereflektovali viaceré vyjadrenia žalobcu a neuviedli vo svojom vyjadrení žiadne relevantné tvrdenia. Žalobca sa preto vyjadril len ku skutočnostiam, na ktoré poukázali žalovaní, pričom v ostatnom odkazuje na ním podané odvolanie v celom rozsahu.

10. Následne sporové strany nevyužili podanie odvolacej dupliky ani následných ďalších vyjadrení v odvolacom konaní.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP) Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je dôvodné.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie

odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. Z podaných odvolaní oboch sporových strán a ich obsahu je teda možné vyvodiť, že obe sporové strany v zásade namietali odvolacie dôvody normované ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) Civilného prvého poriadku.

16. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejavi žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

17. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

18. K odvolacej námiatke, že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. b), pričom je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že tento súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa strana žalobcu domáhala, aké skutočnosti tvrdila, a aké dôkazné prostriedky označila, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovanej strany a prostriedkami jej procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti tak, aby rozsudok neobsahoval nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Taktiež možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odciťoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námiatku za nedôvodnú.

19. K námiatke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd poznamenáva, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integračnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP), súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov; nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námiatkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinností súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý proces, táto vada zakladá prípustnosť odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie

nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03). Právo na spravodlivý proces je porušené aj v takom prípade ak rozhodnutie súdu nie je riadne odôvodnené (viď rozhodnutia NSSR 5Cdo/57/2019, 2Cdo/100/2018, 4Cdo/3/2019, 4Cdo/125/2019, 4Cdo/120/2019, 1Obdo/7/2018 a ÚSSR III ÚS 559/2018, II ÚS 120/2020, I ÚS 235/2020). Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľa, ktoré by odôvodňovalo záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

20. Súd prvej inštancie zistil vo veci skutkový stav v dostatočnom rozsahu, avšak zo zistených skutočností prijal čiastkové nesprávne právne závery. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na ním zistených skutkových okolnostiach a zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si v skutkovej časti osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje v plnom rozsahu a na neho zároveň poukazuje podľa § 387 ods. 2 CSP. Zároveň čo sa týka právnych zistení, odvolací súd uvádza v nižšej časti tohto odôvodnenia vlastné právne zistenia a závery, ktoré však nesmerujú k zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacím súdom, iba k zmene právnych dôvodov, ktorých aplikáciou následne možno uzatvoriť, že vo veci je žalobcom podaná žaloba potrebné opätovne zamietť, z ktorého dôvodu v zásade odvolací súd aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Skutočnosť, že odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu vyplýva z rozhodnutia ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997 č. 20772/92. Na zvýraznenie presvedčivosti napadnutého rozsudku čo dopravného posúdenia veci, doplnenie právneho posúdenia veci a v odpovedi na sporovými stranami uplatnené odvolacie námietky odvolací súd uvádza na sledované.

21. Súd prvej inštancie prijal čiastkovo správne právne závery, a to najmä v odstavci č. 41 svojho rozhodnutia, keď konštatoval, že žalobcom podaná žaloba je žaloba o určenie právnej skutočnosti podľa ustanovenia § 137 písm. d) CSP. K uvedenému odvolací súd dodáva, že prípustnosť určovacej žaloby upravuje okrem iného aj judikát R 1/2023 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu (podaná za účinnosti Civilného sporového poriadku) je žalobou o určenie právnej skutočnosti podľa ustanovenia § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku. Jej prípustnosť je podmienená existenciou osobitného predpisu, ktorý určitú osobu oprávňuje podať týmto predpisom špecifikovanú určovaciu žalobu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20.10.2022 sp.zn. 1Obdo/51/2021). Dovolací súd v odôvodnení tohto rozhodnutia poukázal na to, že ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu bez akýchkoľvek pochybností považovala žaloby o určenie platnosti či neplatnosti právnych úkonov podané po 01. júli 2016 za žaloby o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, ktorých prípustnosť je podmienená existenciou osobitného predpisu. Uvedenú rozhodovaciu prax potvrdzujú aj ďalšie rozhodnutia vo veciach sp.zn. 7Cdo/268/2019, 4Obdo/56/2020, 4Obdo/71/2020, 4Cdo/26/2021, 9Cdo/7/2021. Uznesenie sp.zn. 7Cdo/268/2019 z 25. novembra 2020 bolo dokonca publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a v rozhodnutí súdov SR ako judikát pod č. R 14/2021. Právny názor, podľa ktorého podľa novej právnej úpravy CSP nie je možné žalovať neplatnosť právnych úkonov (právnej skutočnosti), ak to nevyplýva z osobitného predpisu, je prijímaný naprieč senátmi tak občianskoprávneho ako aj obchodnoprávneho kolégia NSSR.

22. Zároveň je však možné z pohľadu odvolacieho súdu konštatovať, že právne závery prijaté v odstavci č. 42 rozhodnutia súdu prvej inštancie neboli správne. Jedná sa najmä o právny záver súdu prvej inštancie, že takáto žaloba súdu prvej inštancie: „takáto žaloba je prípustná len v prípade, ak jej existenciu predpokladá osobitný predpis, tým je ustanovenie § 40a a nadväzujúce ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. Tento právny záver súdu prvej inštancie však nemožno považovať za právne správny. V zmysle podanej žaloby o neplatnosť právneho úkonu, a to darovacej zmluvy zo dňa 01.12.2022 nemožno § 40a v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka považovať za osobitný predpis, ktorý umožňuje podanie takejto žaloby o neplatnosť právneho úkonu, a to darovacej zmluvy s ohľadom na jej možný dopad pri vypradávaní BSM. Neplatnosť darovacej zmluvy musí byť súdmi Slovenskej republiky riešená ako predbežná právna otázka pri vysporadúvaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nie ako otázka samostatná .

23. Z tohto ohľadu odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/189/2021, ktoré sa predmetnou problematikou vzájomného kontextu predbežnej právnej

otázky (ktorá nemá byť riešená ako otázka samostatná v osobitnom konaní) v priamej nadväznosti na vysporiadanie BSM zaoberá.

24. V zmysle vyššie uvedeného je tak zrejmé, že ustanovenie § 40a v spojení s ustanovením § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za také ustanovenia osobitného predpisu, ktoré by umožňovali žalovať neplatnosť právneho úkonu (právnej skutočnosti), a to žalobcom identifikovanej darovacej zmluvy, pokiaľ takejto žalobe už predchádza súdne sporové konanie o vysporiadanie BSM manželov. Neplatnosť darovacej zmluvy týkajúcej sa vlastníctva jej predmetu manželmi musí byť súdmi Slovenskej republiky riešená ako predbežná právna otázka pri vysporadúvaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nie ako otázka samostatná v osobitnom konaní. K uvedenému záveru dospel odvolací súd na základe tej úvahy, že ak bola darovacia zmluva uzavretá jedným z manželov počas trvania BSM a jej platnosť je sporná, právne logicky to bezpochyby má priamy vplyv na rozsah masy BSM, ktoré sa má vysporiadať. Zároveň konanie o vysporiadanie BSM v ktorom vždy vyvstáva množstvo predbežných právnych otázok k mase spoločného majetku manželov nemôže byť „umelou procesnou zámienkou“ pre vytváranie ďalšieho neúmerneho množstva samostatných majetkových sporov z neho plynúcich. Strácal by sa tak samotný účel konania o vysporiadanie BSM, ktoré vždy rieši majetkovú masu oboch manželov komplexne. Zároveň je potrebné mať na zreteli, že potenciál možnosti úspešne uplatňovať žalobný nárok (žalobu) sa naplňa len vtedy, keď prostredníctvom neho možno eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty žalobcu v právnom vzťahu, ak k právu nie je možné dospieť iným spôsobom, pričom v posudzovanom prípade je ním súdne sporové konanie o vysporiadanie BSM manželov.

25. Zostávajúce právne závery súdu prvej inštancie plynúce z vykonaného dokazovania sú tak podľa názoru odvolacieho súdu bez ďalšieho významu, keďže žalobcom podaná žaloba nie je procesne prípustná z pohľadu ustanovenia § 137 písm. d) CSP z dôvodu, že sa jej predmet stal súčasťou konania o vysporiadanie BSM manželov.

26. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

27. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

28. O trovách tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným v 1/ až v 3/ rade čo do samotného predmetu konania priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi ako odvolateľovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd zároveň nevidel dôvod pre aplikáciu výnimočného ustanovenia § 257 CSP vo vzťahu k trovám odvolacieho konania, a to s ohľadom tak na skutkové tvrdenia sporových strán ako aj odvolacie námietky a vyjadrenia k odvolacím námietkam.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).